

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Magdalena Górską

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2016 roku we Wrocławiu

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Śródmieścia:

Małgorzaty Rutowskiej

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

1. K. P.

ur. (...) we W.

syna J. i J. z domu K.

PESEL (...)

2. R. (...)

ur. (...) we W.

syna J. i G. z domu G.

PESEL (...)

oskarżonych o to, że :

I. w dniu 10 sierpnia 2014 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu doprowadzili K. K. (3) do stanu nieprzytomności i bezbronności w ten sposób, że uderzyli go w twarz i przyciskali łokciem jego głowę do poduszki czym spowodowali u niego obrażenia w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu oraz stłuczenia prawej okolicy żuchwowej naruszając czynności narządów jego ciała na czas do dnia 7, po czym zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci telewizora marki T. o wartości 1.000 złotych, telefonu marki N. (...) o wartości nie mniejszej niż 100 złotych, portfela męskiego o wartości 50 złotych, karty kredytowej banku (...), dowodu osobistego na nazwisko K. K. (3), pieniędzy w kwocie 1.200 złotych, to jest mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 2.350 złotych czym działali na szkodę K. K. (3), przy czym K. P. (1) dopuścił się tego czynu działając w warunkach recydywy wielokrotnej

tj. wobec K. P. (1) o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

a wobec R. Ż. (1) o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w dniu 10 sierpnia 2014 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą uderzali K. Z. rękoma po głowie, czym spowodowali u niej uraz głowy, wstrząśnienie mózgu oraz wybroczyny podpajęczynówkowe lewej okolicy czołowej i cierniowej, powodując naruszenie czynności narządów jej ciała na czas powyżej dni 7

tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **K. P. (1)** za winnego tego, że w dniu 10 sierpnia 2014 roku pomógł do zbycia telewizora marki T. o wartości 1.000 złotych wiedząc, że pochodził z przestępstwa, przy czym był on uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia II Wydział Karny w sprawie IIK 371/08 za czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne za co wymierzono mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 2 kwietnia 2010 roku do 1 października 2011 roku oraz od 31 stycznia 2008 roku do 1 lutego 2008 roku i od 2 kwietnia 2010 roku do 1 października 2011 roku, tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uniewinnia **K. P. (1)** od stawianego mu zarzutu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k.;

III. uniewinnia **R. Ż. (1)** od stawianego mu zarzutu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

IV. uniewinnia **R. Ż. (1)** od stawianego mu zarzutu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k.;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec **K. P. (1)** kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie w dniach od 13 sierpnia 2014 roku do 14 sierpnia 2014 roku;

VI. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. zwalnia oskarżonego **R. Ż. (1)** od przypadających na niego kosztów sądowych w tym od opłaty;

VII. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zakresie uniewinnienia zwalnia oskarżonego **K. P. (1)** od przypadających na niego kosztów sądowych w tym od opłaty;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) w zakresie skazania zwalnia oskarżonego **K. P. (1)** od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie w tym od opłaty;

IX. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. S. kwotę 929,88 złotych z VAT tytułem nieopłaconej obrony udzielonej R. Ż. (1) z urzędu;

X. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. A. kwotę 619,92 złotych z VAT tytułem nieopłaconej obrony udzielonej K. P. (1) z urzędu.

Sygn. akt II K 997/14

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

Dnia 10 sierpnia 2014r. na podwórku przy ul. (...) we W. K. K. (3) wraz ze swoim znajomym K. Ś. (1) spożywali alkohol w postaci wódki.

Następnie tego dnia, K. K. (3) spożywał też alkohol u rodziny K. Z., z którą wspólnie zamieszkiwał.

(Dowód: zeznania świadka K. K. – k. 222, zeznania świadka K. Ś. – k. 329 –

330, zeznania świadka A. Ś. – k. 329).

Po powrocie K. K. (3) i K. Z. do mieszkania przy ul. (...) we W., kiedy lokatorzy spali, nieznani sprawcy przedostali tam i doprowadzili K. K. (3) do stanu nieprzytomności i bezbronności w ten sposób, że uderzyli go w twarz i przyciskali łokciem jego głowę do poduszki czym spowodowali u niego obrażenia w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu oraz stłuczenia prawej okolicy żuchwowej naruszając czynności narządów jego ciała na czas do dni 7, po czym zabrali należące do niego: telewizor marki T. o wartości 1.000 złotych, telefon marki N. (...) o wartości nie mniejszej niż 100 złotych, portfel męski o wartości 50 złotych, kartę kredytową banku (...), dowód osobisty na jego nazwisko oraz pieniądze w kwocie 1.200 złotych.

(Dowód: zeznania świadka K. K. – k. 5, 222, dokumentacja medyczna – k.

opinia sądowo – lekarska – k.139 – 140, protokół oględzin miejsca – k. 2 –

3).

Osoby te także uderzały K. Z. rękoma po głowie, czym spowodowały u niej uraz głowy, wstrząśnienie mózgu oraz wybuczyny podpajęczynówkowe lewej okolicy czołowej i cierniowej, powodując naruszenie czynności narządów jej ciała na czas powyżej dni 7.

(Dowód: zeznania świadka K. K. – k. 222, dokumentacja medyczna – k. 57 – 72,

opinia sądowo – lekarska – k.136 – 138).

W dniu 10 sierpnia 2014r. we W. K. P. (1) zastawił w lombardzie telewizor marki T. o wartości 1.000 zł, co do którego wiedział, że należał do jego wujka K. K. (3). Zastawił też przekazany mu telefon marki N. (...).

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. P. – k. 76, 221, 296, protokół zatrzymania

rzeczy – k. 12 – 14).

R. Ż. (1) zna z widzenia K. P. (1).

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. Ż. – 86 – 87, 220).

Oskarżony K. P. (1) to trzydziestoletni bezdzietny mężczyzna stanu wolnego.

K. P. (1) uzyskał wykształcenie gimnazjalne i z zawodu jest piekarzem i cukiernikiem. Przed osadzeniem w jednostce penitencjarnej utrzymywał się z prac dorywczych w budownictwie, z czego osiągał dochód w kwocie około 1600 zł.

W warunkach izolacji oskarżony prezentuje postawę manipulacyjną. W celu uzyskania założonych przez siebie celów dokonuje samouszkodzeń.

Zgodnie z jego własnym oświadczeniem, K. P. (1) nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Był, natomiast wielokrotnie karany – głównie za przestępstwa przeciwko mieniu, za co wymierzano mu tak kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym, jak i z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, które, następnie były zarządzane do wykonania. – M. in. oskarżony był skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia II Wydział Karny w sprawie IIK 371/08 za czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 2 kwietnia 2010 roku do 1 października 2011 roku oraz od 31 stycznia 2008 roku do 1 lutego 2008 roku i od 2 kwietnia 2010 roku do 1 października 2011 roku.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. P. – k. 74 – 75, K. (...) – 96, odpisy

wyroków – k. 98 – 132, opinia z zakładu karnego – k. 315).

Oskarżony R. Ż. (1) to dwudziestosześcioletni bezdzietny mężczyzna stanu wolnego. Przed umieszczeniem w jednostce penitencjarnej, oskarżony utrzymywał się z renty rodzinnej w kwocie 1300 zł.

Zgodnie z jego własnym oświadczeniem, oskarżony nie był wcześniej leczony neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo. Był, natomiast wcześniej karany.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. Ż. – k. 84 – 86, 220, K. (...)).

Oskarżony K. P. (1) w toku postępowania przyznał się jedynie do popełnienia przestępstwa paserstwa. Składał wyjaśnienia.

Oskarżony R. Ż. (1) w toku postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanych jemu czynów i składał wyjaśnienia.

Powyższy stan faktyczny – w zakresie odniesionych przez pokrzywdzonych obrażeń, ustalono na podstawie jednoznacznych i fachowych opinii sądowo – lekarskich (k. 136 – 138, 139 – 140), które sporządzone zostały w oparciu o niekwestionowaną dokumentację medyczną (k. 57 – 72, 39 – 56), którą w toku postępowania także uznano za wiarygodną.

Dokonując ustaleń w sprawie, Sąd częściowo posłużył się zeznaniami K. K. (3). Wykorzystał je, bowiem, co do składników zabranego mienia i ogólnego przebiegu zdarzenia, podczas którego je zabrano. Nie dano mu, natomiast, wiary co do osoby sprawcy.

W swoich pierwszych, najbardziej spontanicznych relacjach bowiem, pokrzywdzony wskazał, że o obecności obcych w mieszkaniu dowiedział się gdy podczas snu został uderzony w głowę przez jednego z napastników. Ja zeznał, zauważył wówczas, że siedzi na nim jakiś mężczyzna i łokciami uciska jego głowę twarzą do poduszki, co uniemożliwiło mu obserwację sytuacji. Jak jednak stwierdził, widział, że jeden z mężczyzn wypina z gniazdka telewizor, choć widział go jedynie do wysokości klatki piersiowej. Pokrzywdzony wskazał wówczas, że o popełnienie tego czynu podejrzewa K. P. (1), choć nie argumentował tego w żaden sposób.

Kolejna wypowiedź K. K. (3) miała miejsce tego samego dnia. – Świadek wskazał, że sprawcy weszli do mieszkania przez drzwi, co do których nie wiedział, czy były zamknięte. Dopiero wówczas jednak wskazał, że przekonanie o tym, że to K. P. dokonał przedmiotowego czynu powziął na podstawie tego, iż w dniu zdarzenia spotkał go w sklepie, a K. P. (1), który chciał od niego pieniędzy na zakup piwa widział, że K. K. (3) w portfelu ma pieniądze. Później natomiast, syn jego kolegi – K. Ś. (1) - miał mu powiedzieć, że K. P. go szukał i chciał się z nim spotkać. – Wskazać w tym miejscu należy, iż K. Ś. nie potwierdził tego zeznając jedynie, że istotnie, K. P. przechodził 10 sierpnia 2014r. przez podwórko, lecz nie informował o tym pokrzywdzonego. – W dalszym ciągu tego dnia pokrzywdzony twierdził, że K. P. zażywa środki odurzające, więc potrzebuje pieniędzy. Podkreślił jednak, że w toku zapamiętanego zdarzenia go nie widział.

Nie ulega, natomiast, wątpliwości Sadu, iż im bardziej zaawansowane było postępowanie w sprawie, tym bardziej K. K. (3) był przekonany o tym, że K. P. (1) był jednym z napastników dnia 10 sierpnia 2014r. – Wyraz takiemu przekonaniu dawał podczas rozprawy głównej dnia 8 kwietnia 2015r. (k. 221 – 222), podczas której zeznał, że – choć nie wspominał o tym wcześniej w postępowaniu, to zamek w drzwiach był wyrwany, co zauważył dopiero po powrocie ze szpitala. – Takie jednak stwierdzenia sprzeczne są z jego wcześniejszymi zeznaniami, gdzie twierdził, że nie wie, czy drzwi do mieszkania były tego wieczoru zamknięte. – Jedynie na marginesie wskazać trzeba, iż fakt wyrwania zamka nie wynika z protokołu oględzin mieszkania, sporządzonego dnia 10 sierpnia 2014r. (k. 2 – 3), gdzie mowa jest jedynie o wyrwanym mocowaniu łańcuszka zabezpieczającego drzwi.

Podczas rozprawy pokrzywdzony kilkakrotnie wskazywał, że nie wpuściłby K. P. do mieszkania. - W związku z tym, jak sugerował świadek, musiał on wyrwać zamek by się dostać do środka. Na tym etapie postępowania, K. K. zeznał nadto, iż obudziło go nie uderzenie w twarz, lecz kopnięcie. – Takie jednak, relacje – ponad okoliczności wskazane w znacznej odległości czasowej od zdarzenia - są zdaniem Sądu, niespontaniczne, a przez to niewiarygodne.

Nadto, świadek przyznał, że tego dnia spożywał alkohol - tak w postaci piwa u siostry K. Z., jak i na podwórku w postaci wódki, co potwierdził też K. Ś., z którym pokrzywdzony alkohol spożywał. Okoliczność ta, zdaniem Sądu, także mogła wywierać wpływ na procesy zapamiętywania zdarzenia przez świadka.

Niezależnie jednak od powyższego, K. K. nie rozpoznał na sali drugiego z oskarżonych – R. Ź. (1) .

Zeznania z 8 kwietnia 2015r. świadek rozwijał także 18 stycznia 2016r., (k. 309 – 310), kiedy to zeznał, że oskarżony K. P. „wywalił drzwi”, choć jeszcze chwilę wcześniej powiedział, że oskarżony K. P. (jedyne obecny wówczas na sali oskarżony) nie był u niego w domu. Twierdził też, że K. P. szukał go na podwórku z „nożem w ręce”, choć nie był w stanie wytłumaczyć, dlaczego wcześniej o nożu nie wspominał. Po raz pierwszy też (a było to czwarte jego przesłuchanie w tej sprawie) powiedział, że podczas zdarzenia rozpoznał K. P. po głosie, choć – jak sam stwierdził – oskarżony nic nie mówił, a jedynie „wydawał odgłosy”.

Co więcej, sprawstwa K. P. nie potwierdził też A. Ś. (2) – ojciec K. Ś. (1), który – według relacji pokrzywdzonego – miał zdarzenie widzieć z podwórka. Jak, jednak, wynikało z jego uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznań, A. Ś. nic nie widział, a wezwaniem w charakterze świadka był mocno zdziwiony.

Sąd nie wykorzystał zeznań K. Z. (k. 9, 223, 309), z pierwotnych relacji której wynikało jedynie, że poczuła uderzenie w głowę, po którym jak się ocknęła, nie widziała w mieszkaniu nikogo poza K. K. (3). Wskazać też należy, iż choć nie była pewna, czy podpis widniejący pod jej zeznaniami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym należy do niej, to podczas rozprawy głównej zeznawała konsekwentnie: że zdarzenia nie pamięta, że straciła przytomność.

Nie dano, natomiast, jej wiary w zakresie zeznań, jakie złożyła dnia 18 stycznia 2016r. (k. 308), kiedy to wskazała, że podczas zdarzenia nie było jej i K. K. w domu, a kiedy wrócili drzwi już „były rozwalone”. Po chwili jednak, stwierdziła: „musieli mnie uspić”, co wskazywało na to, iż podczas kradzieży była jednak w domu. Świadek nie podała przyczyn tych rozbieżności w swoich relacjach.

Sąd – dokonując weryfikacji relacji K. K. - wykorzystał, natomiast, szczerze i spontaniczne relacje A. Ś. (2) (k. 329), który choć przyznał, że zna K. K. (3), wskazał, że nie jest to znajomość zażyła, a przebiegu zdarzenia nie widział i nie zna jego przebiegu.

Podobnie, posłużono się relacjami K. Ś. (1) (k. 329 – 330), który, co prawda przyznał, że dnia 10 sierpnia 2014r. spożywał z K. K. alkohol, oraz, że K. P. przechodził tego dnia przez podwórko, to zaprzeczył, by informował o tym fakcie K. K..

W toku postępowania w sprawie Sąd częściowo dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego K. P. (1). Dał im, bowiem, wiarę w zakresie, w jakim w toku całego postępowania – tak w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem - przyznawał, że zastawił w lombardzie telewizor, o którym wiedział, że został zabrany z mieszkania K. K. (3).

Nie dał mu, natomiast wiary co do wskazania (k. 75 – 76, 296), że w dniu zdarzenia spożywał z pokrzywdzonym alkohol – początkowo na podwórku. Następnie – po zaprowadzeniu nietrzeźwego K. K. do jego mieszkania spotkał swojego znajomego o pseudonimie (...), z którym ponownie poszedł do K. K.. Tam, z K. K. i (...) spożywali alkohol. Jak wskazał oskarżony – w pewnym momencie (...) uderzył w twarz K. K.. – Widząc to, K. P. (1) – jak wyjaśnił – wyszedł z mieszkania, którego to zachowania – ponad upojenie alkoholowe – nie był w stanie wytłumaczyć, przy czym zaprzeczał konfliktowi z pokrzywdzonym. Następnie, jak wyjaśnił, gdy wiedział, że (...) wyniósł z mieszkania telewizor, zastawił go w lombardzie. - Przed Sądem nie był jednak w stanie powiedzieć dlaczego to zrobił. Wskazał też wówczas, iż – odmiennie w stosunku do tego, co wyjaśniał w postępowaniu przygotowawczym, na miejscu nie było żadnego z mężczyzn okazanych na rozprawie na tablicy poglądowej.

Powyższe relacje są jednak nielogiczne także w zakresie wspólnego spożywania z K. K. alkoholu, czemu, zresztą zaprzeczał ten ostatni. Skoro, bowiem, K. K., był wcześniej pijany i K. P. odprowadzać go musiał do domu, to

nielogicznym jawi się twierdzenie oskarżonego, że poszedł do K. K. z mężczyzną ps. (...) aby wspólnie spożywać alkohol.

Z wyjaśnieniami K. P. (1), jakie złożył w toku rozprawy korespondują też wyjaśnienia R. Ż. (1) (k. 86 – 87, 220), który stanowczo i konsekwentnie zaprzeczał popełnieniu zarzucanych mu czynów i swojej obecności w miejscu zdarzenia. Jak wyjaśniał, 10 sierpnia 2014r. nie spotkał się z K. P., w szczególności zaś nie spożywali wspólnie alkoholu. Oskarżony nie znał także K. Z., co potwierdził też podczas rozprawy dnia 8 kwietnia 2015r. K. K. (k. 221).

Jak wskazał R. Ż., K. P. (1) znał z widzenia. Nadto, nie był w stanie opisać tego, co robił 10 sierpnia 2014r., co – zdaniem Sądu – znajduje uzasadnienie w tym, że tego dnia nie podejmował żadnej nadzwyczajnej aktywności.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie, Sąd wykorzystał odpisy wyroków zapadłych wobec oskarżonego K. P. (k. 98 – 132), które potwierdzały sporządzone przez uprawnione podmioty dane o karalności. Posłużył się też opinią z Zakładu Karnego (k. 315), opisującą zachowanie oskarżonego w warunkach izolacji.

W toku postępowania, Sąd – w celu weryfikacji zeznań K. K. – wykorzystał niekwestionowany przez strony protokół oględzin miejsca (k. 2 – 3). Posłużył się również protokołem zatrzymania rzeczy (k. 12 – 14).

Podobnie, Sąd odniósł się do sporządzonych przez uprawnione podmioty danych o karalności każde z oskarżonych (k. 148, 95 – 96).

Mając powyższe na względzie, Sąd uznał oskarżonego K. P. (1) za winnego tego, że w dniu 10 sierpnia 2014 roku pomógł do zbycia telewizora marki T. o wartości 1.000 złotych wiedząc, że pochodził z przestępstwa, przy czym był on uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia II Wydział Karny w sprawie IIK 371/08 za czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne za co wymierzono mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 2 kwietnia 2010 roku do 1 października 2011 roku oraz od 31 stycznia 2008 roku do 1 lutego 2008 roku i od 2 kwietnia 2010 roku do 1 października 2011 roku, tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Do czynu tego, bowiem, w toku postępowania konsekwentnie przyznał się oskarżony, a co nadto potwierdzone zostało protokołem zatrzymania rzeczy (k. 12 – 14). Zdaniem Sądu, natomiast, sam fakt, iż wraz z przedmiotowym telewizorem oskarżony zastawił w lombardzie telefon komórkowy, nie oznacza, iż miał świadomość, że był to aparat pochodzący z tego samego źródła. Wobec, natomiast, braku przyznania w tym względzie, jak i braku informacji o cechach szczególnych tego aparatu, które umożliwiłyby jego rozpoznanie, nie można, zdaniem Sądu, twierdzić, że K. P. powinien i mógł przypuszczać, że telefon ten także został uzyskany za pomocą czynu zabronionego - tym bardziej, że otrzymał go dopiero pod lombardem.

Zauważono, jednak, iż K. K. przypisanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa - w ciągu niespełna 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary w sprawie o sygn. akt II K 371/08, a przestępstwo to było umyślnym przestępstwem podobnym (w myśl art. 115 § 3 k. k.) do przestępstwa, za które był skazany.

Nie ulega, zatem, wątpliwości, że K. P. (1) dopuścił się przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Oskarżonego uniewinniono, natomiast, od stawianych mu zarzutów w pozostałym zakresie. K. P. (1) nie zaprzeczał obecności w miejscu zamieszkania K. K. i K. Z., jednak wskazał, iż zarzucanych mu czynów nie popełnił. Jak twierdził, popełnił je mężczyzna, którego w postępowaniu przygotowawczym rozpoznał jako R. Ż. (1), czemu jednak na dalszym etapie postępowania – zaprzeczał.

Jednocześnie, wyjaśnienia powyższe uznano w wielu miejscach za nielogiczne, a przez co niewiarygodne. Na marginesie jedynie wskazać trzeba, że są rażąco sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonego, które także w wielu istotnych dla sprawy kwestiach rażą brakiem obiektywizmu.

W związku z tym, K. P. (1) uniewinniono od popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., jak też z art. 157 § 1 k.k.

Podobnie, R. Ż. (1) uniewinniono tak od tego, że w dniu 10 sierpnia 2014 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu doprowadził K. K. (3) do stanu nieprzytomności i bezbronności w ten sposób, że uderzyli go w twarz i przyciskali łokciem jego głowę do poduszki czym spowodowali u niego obrażenia w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu oraz stłuczenia prawej okolicy żuchwowej naruszając czynności narządów jego ciała na czas do dnia 7, po czym zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci telewizora marki T. o wartości 1.000 złotych, telefonu marki N. (...) o wartości nie mniejszej niż 100 złotych, portfela męskiego o wartości 50 złotych, karty kredytowej banku (...), dowodu osobistego na nazwisko K. K. (3), pieniędzy w kwocie 1.200 złotych, to jest mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 2.350 złotych czym działali na szkodę K. K. (3), jak i od tego, iż w dniu 10 sierpnia 2014 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą uderzali K. Z. rękoma po głowie, czym spowodowali u niej uraz głowy, wstrząśnienie mózgu oraz wybroczyny podpajęczynówkowe lewej okolicy czołowej i ciemieniowej, powodując naruszenie czynności narządów jej ciała na czas powyżej dni 7.

R. Ż. (1) zaprzeczył, by kiedykolwiek gościł w mieszkaniu K. K. (3). – Także K. K. zaprzeczył, by kiedykolwiek widział R. Ż. (1). Mimo, zaś, identyfikacji w postępowaniu przygotowawczym jako drugiego ze sprawców, K. P. zaprzeczył przed Sądem, że to R. Ż. (1) był drugą z osób, z którą był w mieszkaniu K. K. (3). Co więcej, na marginesie jedynie wskazać trzeba, że w mieszkaniu przy ul. (...) nie zabezpieczono żadnych dowodów świadczących o tym, by oskarżony R. Ż. faktycznie był tam dnia 10 sierpnia 2014r. oraz by dokonywał zarzucanych mu czynów.

W związku z tym, R. Ż. (1) został uniewinniony tak od popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., jak też czynu z art. 157 § 1 k.k.

Sąd – za przypisane oskarżonemu K. P. (1) przestępstwo wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Uznał ją bowiem, za współmierną do stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu. Ta ostatnia definiowana jest przez rodzaj i charakter naruszonego dobra, którym w niniejszej sprawie jest mienie. Sąd rozważył też postać zamiaru i motywację sprawcy, oraz okoliczności popełnienia czynu, w szczególności wartość mienia oraz popełnienie go w warunkach powrotu do przestępstwa.

Wzięto też pod uwagę indywidualno – i ogólnoprewencyjne cele kary. W szczególności rozważono, iż tak wymierzona sankcja – odbywana w warunkach izolacji penitencjarnej - przyczyni się do wzmożenia poszanowania w przyszłości przez oskarżonego porządku prawnego. Nadto, w środowisku K. P. wywrze przekonanie o nieuchronnej i sprawiedliwej karze.

Realizując dyspozycję art. 63 § 1 k.k., na poczet wymierzonej kary Sąd zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie.

Mając, zaś, na względzie, że oskarżony K. P. (1), który odbywa obecnie karę w innej sprawie, jest pozbawiony wolności, uznano, iż jego sytuacja majątkowa nie pozwoli na pokrycie kosztów postępowania w zakresie jego skazania, w związku z czym, został on zwolniony od obowiązku ich pokrycia.

- W zakresie uniewinnień oskarżonych, kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

W związku, zaś, z faktem, że w toku postępowania każdy z oskarżonych korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, Sąd – na podstawie ust. 29 ust. 1 ustawy Prawo o Adwokaturze (Dz.U. 2002 r. Nr 123 poz. 1058) zasądził na rzecz adw. L. S. kwotę 929,88 złotych i adw. M. A. kwotę 619,92 złotych (z VAT) której wysokość ustalono na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002, Nr 163, poz. 1348).

ZARZĄDZENIE

I. (...)

II. (...)

III. (...)

IV. (...)

V. (...)